

Sygn. akt III KK 177/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cezar

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 listopada 2014 r.,

sprawy **K. G.**

skazanego z art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 grudnia 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 8 października 2013 r.,

postanowił

1/ oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2/ zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 8 października 2013 r., uznał K. G. za winnego czynu wypełniającego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 198 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., polegającego na tym, że oskarżony w dniu 21 lipca 2012 r. w m. W., wykorzystując bezradność dwunastoletniej M. C. wynikającą ze stanu upojenia alkoholem (0,77 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu) i stosując przemoc polegającą na duszeniu, tj. ucisku ręką za szyję (dławienie), czym spowodował u niej obrażenia ciała w postaci: licznych wybroczyn na skórze twarzy,

zwłaszcza w okolicach czoła, oczu, ust, obrzęku obu okolic podoczodołowych, wylewu podspojówkowego w oku prawym, siniaka śr. 5 cm w okolicy ciemieniowo-potylicznej lewej, wybroczyn układających się w linii poziome na szyi, podbiegnięcia krwawego pod lewym obojczykiem o wymiarach 4 x 2 cm oraz chorobę realnie zagrażającą życiu przez krótki okres w czasie duszenia i w fazie powstawania wybroczyn krwawych, usiłował doprowadzić ją do obcowania płciowego zsuwając jej do kolan spodnie i majtki, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję osób trzecich i na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej nawiązkę w kwocie 5000 zł, zaś na podstawie art. 41a § 2 k.k. zakaz kontaktowania się z nią przez 5 lat oraz zawarł rozstrzygnięcia akcesoryjne związane ze skazaniem.

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2013 r., Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego od całości wyroku Sądu Okręgowego, utrzymał to orzeczenie w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił:

- „- rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego powstałych w toku postępowania istotnych wątpliwości, dotyczących pochodzenia obrażeń ciała u pokrzywdzonej M. C. oraz czasu ich powstania, nieuwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności zeznań [...], a w konsekwencji przyjęcie, że swoim zachowaniem oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.,
- rażące naruszenie prawa materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 156 § 1 pkt 2 k.k. – przez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona tego przepisu w sytuacji, gdy w świetle zebranego materiału dowodowego pojawiają się daleko idące wątpliwości, czy u pokrzywdzonej spowodowano ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.”

Skarżący wniósł o uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Na wstępie należy stwierdzić, że mimo deklaracji kasacji o zaskarżeniu w całości wyroku Sądu odwoławczego, kwestionuje ona tylko wypełnienie przez oskarżonego znamion czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k. Poza zakresem zaskarżenia jest więc rozstrzygnięcie tego Sądu o utrzymaniu w mocy skazania za usiłowanie doprowadzenia małoletniej pokrzywdzonej do obcowania płciowego.

Zarzut po drugim *tiret* mimo wytknięcia naruszenia prawa materialnego, jest w istocie niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych. Świadczy o tym jego stylistyka oraz argumenty przywołane na poparcie tego zarzutu. Natomiast w zarzucie po pierwszym *tiret* wskazano jako naruszone te przepisy, którym nie mógł uchybić Sąd odwoławczy, skoro nie czynił własnych, odmiennych ustaleń faktycznych i nie zmieniał wyroku Sądu I instancji.

Wywody kasacji kwestionujące wyczerpanie przez oskarżonego również dyspozycji art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k. wynikają z odmiennej oceny materiału dowodowego prezentowanej już w apelacji i podtrzymywanej w kasacji. Chodzi o zeznania policjantów mających kontakt z pokrzywdzoną po zdarzeniu oraz opinie biegłych. Sąd Apelacyjny odniósł się do zarzutów apelacyjnych podważających ocenę tych dowodów dokonaną przez Sąd *meriti* (zob. s. 6 – 7 i 11 – 12 motywów).

Kasacja nie zawiera zarzutów naruszenia przez Sąd Apelacyjny dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. Oznacza to, że Sąd odwoławczy należycie wywiązał się z określonych w tych przepisach obowiązków, tzn. rozważył wszystkie zarzuty i wnioski apelacji oraz wyczerpująco podał, czym się kierował wydając wyrok i dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne.

Z przytoczonych względów uznano kasację za oczywiście bezzasadną.